

"মৰমৰসন্তানসকল –তোমালোকেপঢ়াকেতিয়াওবাদনিদিবা, পঢ়াৰদ্বাৰাহেষ্কলাৰস্থি প (বৃত্তি)
পোৱাযায়সেয়েহেপিতাৰদ্বাৰাযিজ্ঞানপোৱাযায়তাকেগ্ৰহণকৰা"

প্ৰশ্ন: কাকযোগ্যব্ৰাহ্মণকোৱাযায়? তেওঁৰলক্ষণকিশুনোৱা?

উত্তৰ: 1) যোগ্য ব্ৰাহ্মণ সেইজন যি জনৰ মুখত বাবাৰ গীতাৰ জ্ঞানৰ কণ্ঠ হৈ থাকে। 2) যিজনে বহুতকে নিজৰ সমান বনোৱাত ব্যস্ত থাকে। 3) বহুতকে জ্ঞান ধনৰ দান পুণ্য কৰে। 4) কেতিয়াও ইজনে-সিজনৰ লগত মত ভেদত নাহে। 5) কোনো দেহ ধাৰীত বুদ্ধি লগাই নাথাকে। 6) ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ যাৰ কোনো ভূত নাথাকে, যিজনে দেহ অভিমান ত্যাগ কৰি দেহী অভিমানী হৈ থাকিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে।

ওঁমশান্তি। পিতাইতো নিজৰ আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ পৰিচয় দিছে। এইটোতো সন্তান সকলৰ বুদ্ধিত স্থিত হৈছে যে সৃষ্টিচক্ৰ হুবহু পুনৰা বৃত্তি হয়। যেনেকৈ নাটক বনায়, মডেল বনায়। আকৌ সেইটো পুনৰা বৃত্তি হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰ চলি থাকিব লাগে। তোমালোকৰ নামও হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। গতিকে বুদ্ধিত এইটো ঘূৰিব লাগে। পিতাৰ দ্বাৰা যি জ্ঞান পাইছা তাক গ্ৰহণ কৰিব লাগে। এনেদৰে গ্ৰহণ কৰিবা যাতে অন্তত পিতা আৰু ৰচনা আদি-মধ্য-অন্তৰ কথাহে স্মৃতিত থাকে। সন্তানসকলে বহুত ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এয়াই হৈছে শিক্ষা। সন্তান সকলে জানে যে এই শিক্ষা আমাৰ ব্ৰাহ্মণ সকলৰ বাহিৰে আৰু কোনেও নাজানে। বৰ্ণৰো পাৰ্থক্য আছে নহয়। মানুহে ভাবে যে আমি সকলো মিলি এক হৈ যাওঁ। এতিয়াতো ইমান বৃহৎ দুনিয়া খন মিলি এক হৈ যাব নোৱাৰে। ইয়াত গোটেই বিশ্বত এক ৰাজ্য, এক ধৰ্ম, এক ভাষা হ'ব লাগিব। সেইটোতো সত্য যুগতে আছিল। বিশ্বৰ বাদশ্বাহী আছিল, যাৰ মালিক বিশ্বৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। তোমালোকে এইটো বুজাব লাগে যে এয়াই বিশ্বৰ শান্তি ৰাজ্য আছিল। কেৱল ভাৰতৰেই কথা, যেতিয়া এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়াই গোটেই বিশ্বত শান্তি আছিল। এইটো তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু আন কোনেও নাজানে। সকলো হৈছে ভক্ত। পাৰ্থক্যতো তোমালোকে দেখিছা। ভক্তি বেলেগ, জ্ঞান বেলেগ। এনে নহয়, যে ভক্তি নকৰিলে কোনো ভূত-প্ৰেতে থাই পেলাব। নহয়। তোমালোকতো বাবাৰ হৈ গৈছা। তোমালোকৰ ভিতৰত যি ভূত (বিকাৰ) আছে সেই সকলোবোৰ বাহিৰ হৈ যাব লাগে। প্ৰথম নম্বৰৰ ভূত হৈছে দেহ অলংকাৰ। এইটোক বাহিৰ কৰিবৰ বাবেই বাবাই দেহী-অভিমানী বনাবলৈ গৈ আছে। বাবাক স্মৰণ কৰি থাকিলে কোনো ধৰণৰ ভূত সমুখত আহিব নোৱাৰে। 21 জন্মৰ বাবে কোনো ভূত আহিব নোৱাৰে। এই 5 ভূত হৈছে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ বস্তু। ৰাৱণ ৰাজ্য কোৱা হয়। ৰাম ৰাজ্য বেলেগ, ৰাৱণ ৰাজ্য বেলেগ। ৰাৱণ ৰাজ্যত ভ্ৰষ্টাচাৰী আৰু ৰাম ৰাজ্য শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হয়। ইয়াৰ পাৰ্থক্যটো তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ ভিতৰত যিয়ে বুদ্ধিমান হয়, তেওঁহে ভালকৈ বুজাব পাৰিব কাৰণ মায়া মেকুৰীও কম নহয়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা

পঢ়া বাদ দিয়ে, চেন্টাৰতো নাযায়, দেৱী গুণ ধাৰণ নকৰে, চকুৱেও ঠগে। কিবা বস্তু ভাল দেখিলে থাই দিয়ে। সেইবাবে বাবাই বুজাইছে যে তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য (aim object) হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাটো। তোমালোকে এনে হ'ব লাগিব। এনেকুৱা দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে যে, যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা, সকলোতে দৈৱীগুণ থাকে। তাত আসুৰী গুণ নাথাকে। অসুৰো নাথাকে। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ আৰু ব্ৰহ্মাকুমাৰী সকলৰ বাদে আৰু কোনো নাই যিয়েই নেকি এইবোৰ কথা বুজে। তোমালোকৰ আছে শুদ্ধ অহংকাৰ। তোমালোকে আন্তিক হৈছা কিয়নো তোমালোক মিঠা মিঠা ৰুহানী পিতাৰ হৈ গৈছা। এইটোও জানা যে কোনো দেহধাৰীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগৰ জ্ঞান বা স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাব নোৱাৰে। একমাত্ৰ পিতাইহে শিকায়। তোমালোকে শিকি আনকো শিকোৱা। তোমালোকক সুধিব-তোমালোকক এইয়া কোনে শিকাইছে? তোমালোকৰ গুৰু কোন? কিয়নো শিক্ষকে আধ্যাত্মিক কথা নিশিকায়, এয়াতো গুৰুৱেহে শিকায়। সন্তানবোৰে জানে যে-আমাৰ গুৰু নাই, আমাৰ আছে সৎগুৰু, তেওঁক পৰম বুলিও কোৱা হয়। নাটক (ড্ৰামা) অনুসৰি সৎগুৰুৱে নিজে আহি পৰিচয় দিয়ে আৰু যিবোৰ শুনাই সেইবোৰ সকলো সত্য আৰু সত্যথওলৈ লৈ যায়। সত্য এজনেই। বাকী কোনো দেহধাৰীক যাদ (স্মৰণ) কৰাটো মিছা। ইয়াততো তোমালোকে এক জনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। যেনেকৈ সকলো আত্মাই জ্যোতিবিন্দু হয় থিক তেনেকৈ পিতাও জ্যোতিবিন্দু হয়। বাকী সকলো আত্মাৰ সংস্কাৰ কৰ্ম নিজৰ নিজৰ হয়। একে ধৰণৰ সংস্কাৰ হ'ব নোৱাৰে। যদি সংস্কাৰ একে ধৰণৰ হয়, অবয়ৱো একেধৰণৰ হ'ব। কেতিয়াও একেধৰণৰ অবয়ৱ হ'ব নোৱাৰে। অলপ পাৰ্থক্য নিশ্চয় থাকিব।

এই নাটকটো এখনেই, সৃষ্টিও এখন, অনেক নহয়। এইটো মিছা কথা কয় যে ওপৰে-তলে পৃথিৱী আছে। ওপৰত তৰাবোৰৰ

জগত আছে। বাবাই কয় এইয়া কোনে কৈছে? তেতিয়া নাম লয় শাস্ত্ৰৰ। শাস্ত্ৰ নিশ্চয় কোনো মানুহে লিখা হ'ব। তোমালোকেতো জানা এই খনটো পূৰ্ণ নিদ্ধাৰিত খেল। প্ৰতি চেকেণ্ডত গোটেই সৃষ্টিৰ যিবোৰ পাৰ্ট চলি আছে, এইবোৰো নাটকৰ পূৰ্ণ নিদ্ধাৰিত খেল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আহি গৈছে-এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সকলো মনুষ্য মাত্ৰই কেনেকৈ পাৰ্ট (ভূমিকা) বজায়?

বাবায়ে কৈছে সত্যযুগত কেৱল তোমালোকৰ পাৰ্ট থাকে। পাৰ্ট (অভিনয়) বজাবলৈ ক্ৰমাং অনুযায়ী আছে। বাবাই কিমান ভালদৰে বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলে আকৌ আনক বুজাব লগীয়া হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ চেন্টাৰ খুলি প্ৰতিষ্ঠা হৈ থাকিব, তেতিয়া অভিজাত মানুহ তালৈ আহিব। দুখীয়ালোক সকলো তালৈ আহিব। সাধাৰণতে দুখীয়াসকলৰ বুদ্ধিত তৎক্ষণাত বহি যায়। ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহবোৰ আহে যদিও (নিজৰ) কামলৈ ওলাই গ'লেই কয় যে সময়েই নাই। ভালদৰে পঢ়িম বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰি যদি নপঢ়ে তেতিয়া ধক্কা লাগি যায়। মায়াই তেতিয়া আৰু বেছিকৈ নিজৰ ফালে টানে। বহুতো সন্তান আছে-যিয়েই নেকি পঢ়াটো বন্ধ কৰি দিয়ে। পঢ়াত বাদ পৰি থাকিলেতো নিশ্চয় (অৱতীৰ্ণ হ'বই) ফেল কৰিবই। স্কুলত যিবোৰ ভাল ভাল ছাত্ৰ (সন্তান) থাকে, তেওঁলোকে কেতিয়াও বিয়া বা ইফালে সিফালে যাবলৈ ছুটি নলয়। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকে যে ভালদৰে পঢ়ি বৃত্তি লম-সেইবাবে পঢ়ে। পঢ়া খতি কৰাৰ (চিন্তা) খেয়াল নাথাকে। তেওঁলোকৰ পঢ়াৰ বাহিৰে আৰু কোনো কথাই ভাল (মিঠা) নালাগে। এইটো ভাৱে যে অযথা সময় নষ্ট হ'ব। ইয়াত পঢ়োৱা শিক্ষক এজনেই গতিকে পঢ়াটো কেতিয়াও খতি কৰিব নালাগে। ইয়াতোও পুৰুষাৰ্থ ক্ৰমাং অনুযায়ী হয়। দেখা যায় যে পঢ়োঁতা যদি ভাল হয় পঢ়াওঁতা জনৰো ভাল লাগে। শিক্ষকৰ নাম উজ্জ্বল হয়। গ্ৰেড (পদবী) বাঢ়ে। উচ্চ পদ পায়। ইয়াতো সন্তানে যিয়ে যিমান পঢ়ে, সিমান উচ্চ পদ পায়। একেই শ্ৰেণীত পঢ়ি কোনোৱে উচ্চ পদ পায়, কোনোৱে কম পদ পায়। সকলোৰে উপাৰ্জন একেধৰণৰ নহয়। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে-বুদ্ধিৰ ওপৰত। এনেইতো মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ায়। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়, গতিকে ভালদৰে পঢ়িব লাগে। গাফিলতি (অৱহেলা) কৰিব নালাগে। পঢ়া এৰিব নালাগে। ওল্টা-সুল্টা কথা শুনি ট্ৰেটৰ (আলোচক) হৈ পৰে। পৰমতত চলিব নালাগে। শ্ৰীমতৰ বাবে যেয়ে যি নকওঁক, তোমালোকৰতো নিশ্চয় আছে যে-বাবাই আমাক পঢ়াই গতিকে পঢ়া এৰিব নালাগে। সন্তানসকল ক্ৰমাং অনুযায়ী হয়। পিতাতো এক নম্বৰ হ'ব। এই পঢ়াটো এৰি আন ক'ত যাবা! আৰু ক'তো এই পঢ়া (শিক্ষা) নাপাবা। শিৱবাবাৰ পৰাই পঢ়িব লাগে। লেনদেনো শিৱবাবাৰ লগত কৰিব লাগে। কিছুমানে ওল্টা-সুল্টা কথা কৈ(শুনাই) আনৰো মুখ ঘূৰাই দিয়ে। এই বেংক শিৱবাবাৰ। এইটো বুজা যে কোনোবাই বাহিৰত সংসঙ্গ আৰম্ভ কৰে, (আৰু) কয় যে মই (আমি) শিৱবাবাৰ বেংকত জমা কৰিব লাগে, কেনেকৈ কৰিম? যিবোৰ সন্তান আছে তেওঁলোকে শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰত জমা দিয়ে। এক পইচাও যদি দিয়ে সেয়াও এশগুণ হৈ পায়। শিৱবাবাই কয় তোমালোকে ইয়াৰ সলনি মহল পাবা। এই গোটেই পুৰণা জগত খন শেষ হ'বৰ হ'ল। ধনবান ভাল ভাল ঘৰৰ বহুত লোক আছে। কোনেও এইদৰে নকয় যে আমাৰ শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা পালনা হোৱা নাই। সকলোৰে পালনা হৈ আছে। কোনোবা দুখীয়া, কোনোবা ধনী। ধনীৰ দ্বাৰা দুখীয়া সকলৰ পালনা হয়, ইয়াত ভয়ৰ কোনো কাৰণ নাই। বহুতে বিচাৰে যে মই বাবাৰ হৈ যাওঁ। কিন্তু যোগ্যও (লায়কতো) হ'ব লাগিব। সুস্বাস্থ্যও লাগিব। জ্ঞানও দিব পাৰিব লাগিব। চৰকাৰেও বহুত নিৰীক্ষণ কৰিহে লয়। ইয়াতো সকলো চাই-চিতি লোৱা হয়। সেৱা কৰিব পাৰিব নে নাই। ক্ৰমাং অনুযায়ীতো আছেই। সকলোৱে নিজা নিজা পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। কিছুমানে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি পুনৰ অনুপস্থিত হৈ যায়। কাৰণে-অকাৰণে অহা বন্ধ কৰি দিয়ে পুনৰ শক্তিও (স্বাস্থ্যৱানও) এই ধৰণৰ হৈ যায়। চিৰ (সদায়) শক্তিশালী (স্বাস্থ্যৱান) হৈ থাকিবলৈ এইবোৰ শিকোৱা হয়। যাৰ চখ (প্ৰবল ইচ্ছা) আছে, তেওঁলোকে বুজে যে বাবাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰাই আমাৰ পাপ কটা যায়, তেওঁলোকে পুৰুষাৰ্থ ভালদৰে কৰে। কোনোবাইতো সময় অব্যবহৃত নষ্ট কৰে (অযথা সময় ব্যতীত কৰে)। নিজে নিজেই নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায় যে গাফিলতি (অৱহেলা) কৰিলে বুজা যাব যে-এওঁ কাকো পঢ়াব নোৱাৰে।

পিতাই কয় 7 দিনত তোমালোকে যোগ্য ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হৈ যাব লাগে। মাত্ৰ নামৰ বাবে ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হ'ব নালাগে। ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী তেওঁলোক যাৰ মূখত বাবাৰ গীতা জ্ঞান কণ্ঠস্থ হ'ব (হৈ থাকে)। ব্ৰাহ্মণৰ ভিতৰতো ক্ৰমাং অনুযায়ী হয়েই। ইয়াতো এনেকুৱা। পঢ়াত যদি মনোযোগ নাথাকে তেনেহলে গৈ কি হ'বা। প্ৰত্যেকেই নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে, তেতিয়াহে বুজা যাব কি এওঁ এনে পদ পাব। পুনৰ সেইয়া কল্প-কল্পান্তৰলৈ হৈ যাব। যিয়ে নিজে নপঢ়ে বা আনকো নপঢ়ায়, তেতিয়া হ'লে বুজিব লাগে যে মই সম্পূৰ্ণ (পুৰা) পঢ়া নাই, গতিকে পঢ়াব নোৱাৰোঁ। বাবাই কয় পঢ়োৱাৰ যোগ্য কিয় নোহোৱা! ক'লৈকে ব্ৰাহ্মণীক পঠিয়াব! নিজৰ সমান বনোৱাই নাই! য'ত ভালদৰে পঢ়ে, তেওঁলোকক সহায় কৰিব লাগে। বহুতৰে নিজৰ ভিতৰত মতভেদ থাকে। কোনোৱাই আকৌ এজন- আন জনৰ লগত লগলাগি (মোহিত হৈ) পঢ়া এৰি দিয়ে। যিয়ে কৰিব সিয়ে পাব। এজন-দুজনৰ কথা শুনি তুমি পঢ়া কিয় এৰি দিয়া? এয়াও

নাটক (ড্ৰামা)। ভাগ্যত নাই। দিনে-প্ৰতিদিনে পঢ়াটো জোৰদাৰ হৈ গৈ আছে। সেৱা কেন্দ্ৰ খুলি থাকে। এইয়া শিৱবাবাৰ খৰচ নহয়। গোটেইবোৰ সন্তানসকলৰ খৰচ। এই দান সকলোতকৈ ভাল (উচ্চ)। সেই দানেৰে অল্প কালৰ সুখ পায়, এই দানেৰে 21 জন্মৰ প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। তোমালোকে জানা যে আমি ইয়ালৈ আহিছোঁ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ। গতিকে যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁক অনুকৰণ কৰা। কিমান নিয়মিত (নিয়মিত ভাৱে, নিয়মিতকৈ) পঢ়িব লাগে। আচলতে দেহ অভিমানত আহি বহুতে কাজিয়া কৰে। নিজৰ ভাগ্যৰ ওপৰতে ঠেহ পাতে সেইবাবে সংখ্যা গৰিষ্ঠতা মাতাসকলৰ।

নামও মাতাসকলৰে উজ্জ্বল হয়। নাটকত মাতাসকলৰ উন্নতি হোৱাটো নিহিত হৈ আছে।

গতিকে পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক কৈছে যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি মামেকম (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা) মোক স্মৰণ (মনত) কৰা। আত্মা অভিমানী হৈ থাকা। শৰীৰেই নাই যেতিয়া আনৰ (চোন) কেনেকৈ শুনিবা। এইটো পুৰা অভ্যাস কৰা-মই আত্মা হওঁ, এতিয়া মই (আমি) ঘূৰিলৈ উভতি যাব লাগিব। পিতাই কৈছে এই সকলোবোৰ ত্যাগ কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা। ইয়াৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাই কয় লাগিলে নিজৰ ধান্দা (পেচাগত কাম) আদি কৰা। ৪ ঘণ্টা ধান্দা (ব্যৱসায়), ৪ ঘণ্টা আৰাম, বাকী ৪ ঘণ্টা এই চৰকাৰৰ সেৱা কৰা। এইটোও তোমালোকে মোৰ বাবে নহয়, গোটেই বিশ্বৰ সেৱা কৰিছা, ইয়াৰ বাবে সময় উলিওৱা। মূখ্য হ'ল স্মৰণৰ যাত্ৰা। সময় অপব্যয় কৰা উচিত নহয়। সেই চৰকাৰৰ ৪ ঘণ্টা সেৱা কৰা, তাৰ পৰা কিনো পোৱা? দুই হাজাৰ দিয়া, পাঁচ হাজাৰ.....এই চৰকাৰৰ সেৱা কৰিলে তুমি পদমাপদমপতি হ'বা। গতিকে কিমান অন্তৰেৰে সেৱা কৰিব লাগে। ৪ ৰত্ন হৈছে গতিকে জৰুৰ ৪ ঘণ্টা বাবাক স্মৰণ কৰিছে। ভক্তি মাৰ্গত বহুত স্মৰণ কৰে, সময় নষ্ট কৰে, কিন্তু একো নাপায়। গঙ্গা স্নান, জপ তপ আদি কৰিলেও বাবাক নাপায়, বৰ্ষাও নাপায়। ইয়াততো তোমালোকে বাবাক পৰা সম্পত্তি পোৱা। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) শ্ৰীমতক এৰি কেতিয়াও পৰমতত চলিব নালাগে। ওল্টা-সুল্টা কথা শুনি পঢ়াৰ পৰা মুখ ঘূৰাব নালাগে। মতভেদত আহিব নালাগে।

(2) নিজৰ নিৰীক্ষণ কৰিব কৰিব লাগে যে-মই কৰোৱাত গাফিলতিতো (অৱহেলাতো) কৰা নাই? পঢ়াত সম্পূৰ্ণ মনোযোগ আছেনে? সময়তো অব্যবহৃত নষ্ট কৰা নাই? আত্মা-অভিমানী হৈছোঁ নে? আত্মাকি (বুহানী) সেৱা অন্তৰেৰে কৰিছোঁ নে?

বৰদান: পুৰণিসংস্কাৰআৰুসংস্কাৰৰসম্বন্ধীৰআকৰ্ষণৰপৰামুক্তহৈথকাজনেইডৱললাইটফৰিষ্টাহোৱা
ফৰিষ্টা অৰ্থাৎ পুৰণা সংসাৰৰ আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত, যাৰ নেকি সম্বন্ধ ৰূপতো আকৰ্ষণ নাই, নিজৰ দেহ বা কোনো দেহধাৰী ব্যক্তি বা কোনো বস্তুৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ নাই, এনে পুৰণা সংস্কাৰৰ আকৰ্ষণৰ পৰাও মুক্ত-সংকল্প, বৃত্তি বা বাণীৰ ৰূপতো কোনো সংস্কাৰৰ আকৰ্ষণ নাই। যেতিয়া এনেকুৱা সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা বা ব্যৰ্থ সময়, ব্যৰ্থ সঙ্গ, ব্যৰ্থ বাতাবৰণৰ পৰা মুক্ত হ'ব তেতিয়া কোৱা যাব ডবল লাইট ফৰিষ্টা।

স্লোগান: শান্তিৰশক্তিৰদ্বাৰাসৰআত্মাৰপালনাকৰাজনেইহৈছেবুহানীসামাজিককৰ্মী (সেৱক)।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!